

Det Radikale Venstre ønsker at gøre op med Saddam Husseins tyranni, diktatur, masseødelæggelsesvåben osv. Vi er fortsat af den opfattelse, at krig er den sidste udvej, men det kan blive nødvendigt at gå ind i en krig.

Mener hr. Niels Helveg Petersen det samme som fru Marianne Jelved, eller var det en fejlurdering, at Det Radikale Venstre var med til at trække Danmark ind i situationen i Irak?

Kl. 18.40

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

I 2003 stemte Det Radikale Venstre som sagt imod vores engagement. Vi stemte for situationen tidligere, og vi har jo i øvrigt også støttet NATO's aktion i Kosovo. Så det er ikke sådan, at vi afviser, at militære magtmidler kan være nødvendige i sidste instans, men den argumentation, der lå til grund for vores deltagelse i 2003, kunne vi slet ikke dele. Den mener vi var aldeles forkert.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Den sidste ordfører, i hvert fald i første omgang, er Enhedslistens ordfører, hr. Rune Lund.

Rune Lund (EL):

Jeg er glad for, at vi har haft den her forespørgsel i dag, som SF og Enhedslisten jo har stillet. Efter jeg sådan har fulgt debatten i dag og deltaget i den, har det i hvert fald ikke rykket mig i forhold til Enhedslistens synspunkt om, at der faktisk kun er én ting at sige om det, der er foregået i dag, nemlig at tropperne skal hjem fra Irak, og det kan ikke gå for hurtigt, det kan kun gå for langsomt. De skulle aldrig have været sendt af sted i første omgang. Krigen var ulovlig, og den var baseret på løgn og humbug. Den danske befolkning blev groft misinformeret af regeringen om truslen fra Iraks såkaldte masseødelæggelsesvåben, som jo viste sig at være ikkeeksisterende.

Siden er det gået fra ondt til værre, og det er gået fra værre til endnu værre. Hver gang vi har været her i salen for at drøfte Irak, har vi kunnet konstatere, at situationen igen kun er blevet værre og værre, og det er også tilfældet i dag.

Siden vi mødtes den 18. maj, er situationen blevet alvorligt forværret. Antallet af civile ofre er eksploderet. Ifølge den uafhængige organisation Iraq Coalition Casualties var antallet af

dræbte irakere knapt 3000 i august 2006, i september var det lidt over 3000, og i oktober, ja, så snakker vi faktisk om ca. 3700 dræbte. Ligene bærer i de fleste tilfælde tegn på både tortur og mishandling.

Det totale antal dræbte som følge af invasionen af Irak er astronomisk. Den uafhængige organisation Iraq Body Count opgør tallet af dræbte i konflikten til lige omkring 50.000, og andre opgørelser igen sætter antallet betydeligt højere. Således opgjorde en række irakiske læger og amerikanske forskere i det anerkendte tidsskrift *The Lancet* den 11. oktober 2006 antallet af dræbte som følge af konflikten til hele 655.000 mennesker.

Den regering, som de danske tropper er i Irak for at beskytte, er allieret med shiamilitser, som står bag en anselig del af drabene. Hvis meldinger fra den amerikanske ambassade kan stå til troende, jævnfør et ambassadetelegram fra juni i år, bliver Bagdad i praksis allerede kontrolleret af lokale militser, og den irakiske regering har ingen indflydelse på dagliglivet. Amerikanske tropper forlader deres baser uden luftstøtte, selv når de tager på rutinepatruljer.

Jeg må sige, at der er god brug for en ordentlig portion Orwellsk nysprog, hvis man skal fastholde, at der ikke er tale om en borgerkrig. Jeg tror efterhånden også, at statsministeren og Bush er de eneste, der fastholder den påstand, at der ikke skulle være udbrudt borgerkrig allerede.

Livet for den almindelige iraker er et helvede. Kofi Annan har helt ret, når han siger, at livet for irakerne var bedre under Saddam Hussein, og det siger ikke så lidt, for det var bestemt ikke rart under Saddam Hussein. Men i dag ved ingen irakere, om de overlever dagen, og den humanitære situation koster også tusindvis af menneskeliv.

Som om det ikke allerede var nok, må man også konstatere, at krigen i Irak har styrket terrorgrupeerne, der har fået et fantastisk øvelses-terræn. Tillykke til statsministeren, tillykke til krigsflertallet i Folketinget, det er virkelig flot gået.

Jeg kan godt forstå, at det i den situation er nemmere for regeringen at nægte at indse tingenes tilstand. Vi har jo igen og igen hørt fra statsministeren, at tingene faktisk går fremad – det har vi også hørt i dag – på trods af at det er åbenlyst for enhver, at det ikke er tilfældet. På en måde minder statsministeren ligesom hr. Jens Hald Madsen og andre i dag om Komiske Ali,